

EBA/GL/2014/05

7. juli 2014

Retningslinjer

vedrørende overførsel af væsentlig kreditrisiko i forbindelse med artikel 243 og artikel 244 i forordning 575/2013

EBA-retningslinjer vedrørende overførsel af væsentlig kreditrisiko ved securitiseringstransaktioner

Retningslinjernes retlige status

Dette dokument indeholder de retningslinjer, der er udstedt i henhold til artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF ("*EBA-forordningen*"). I overensstemmelse med EBA-forordningens artikel 16, stk. 3, skal de kompetente myndigheder og finansielle institutioner bestræbe sig på at efterleve disse retningslinjer bedst muligt.

Retningslinjerne fastsætter, hvad der i henhold til EBA er hensigtsmæssig tilsynspraksis inden for det europæiske finanstilsynssystem, eller hvordan EU-lovgivningen bør anvendes inden for et bestemt område. EBA forventer derfor, at alle kompetente myndigheder og finansielle institutioner, som er omfattet af retningslinjerne, efterlever disse. Kompetente myndigheder, som er underlagt retningslinjerne, bør efterleve disse ved at implementere dem i deres tilsynspraksis efter behov (f.eks. ved at ændre deres retlige rammer eller deres tilsynsprocesser), herunder hvor retningslinjer primært er rettet mod institutter.

Indberetningskrav

I henhold til artikel 16, stk. 3, i EBA-forordningen, skal de kompetente myndigheder, senest den 7. september 2014, underrette EBA om, hvorvidt de efterlever eller agter at efterleve disse retningslinjer, eller på anden måde angive deres begrundelse for en eventuelt manglende efterlevelse. Hvis EBA ikke har modtaget underretning inden denne dato, betragtes de kompetente myndigheder af EBA som ikke at efterleve retningslinjerne. Meddelelse gives ved at indsende den formular, der er angivet i afsnit 5, til compliance@eba.europa.eu med referencen "EBA/GL/2014/05". Meddelelser skal fremsendes af personer med behørig beføjelse til at indberette efterlevelse på vegne af deres kompetente myndigheder.

Underretninger offentliggøres på EBA's websted i henhold til EBA-forordningens artikel 16, stk. 3.

Afsnit I – Anvendelsesområde og generelle principper

1. Anvendelsesområde

1. Disse retningslinjer finder anvendelse på:
 - a. eksponeringsleverende institutter i medfør af artikel 243 og artikel 244 i forordning (EU) nr. 575/2013,
 - b. kompetente myndigheder.
2. Eksponeringsleverende institutter bør anvende i) de i disse retningslinjer fastlagte generelle krav for alle transaktioner, for hvilke der kræves væsentlig risikooverførsel i medfør af artikel 243 eller artikel 244 i forordning (EU) nr. 575/2013 og ii) de i disse retningslinjer fastlagte specifikke krav med henblik på at opnå væsentlig kreditrisikooverførsel til tredjeparter, jf. artikel 243, stk. 4, eller artikel 244, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013.
3. De kompetente myndigheder bør anvende disse retningslinjer i følgende situationer:
 - a. når de identificerer de securitiseringstransaktioner, hvor kreditrisikoen ikke anses for at være blevet overført, selv om disse transaktioner opfylder den ene eller anden af betingelserne i artikel 243, stk. 2, eller artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013
 - b. når de vurderer et eksponeringsleverende instituts overholdelse af de generelle krav i retningslinjerne for alle transaktioner, for hvilke der overføres væsentlig kreditrisiko i medfør af artikel 243 eller artikel 244 i forordning (EU) nr. 575/2013
 - c. når de vurderer et eksponeringsleverende instituts overholdelse af kravene i artikel 243, stk. 4, eller artikel 244, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013.
4. Ud over de oplysninger, der skal stilles til rådighed for EBA i overensstemmelse med artikel 243, stk. 6, og artikel 244, stk. 6, i forordning (EU) nr. 575/2013, bør de kompetente myndigheder årligt levere data til EBA om de transaktioner, der gennemgås i stk. 3, nr. 1, i disse retningslinjer ved brug af skemaet i bilag 1.

2. Almindelige principper

1. Opfyldelse af de i litra a) eller litra b) fastlagte betingelser i enten artikel 243, stk. 2, eller artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013 giver det eksponeringsleverende institut ved en traditionel securitisering ret til at udelukke de respektive securitiserede eksponeringer fra beregningen af størrelsen af de risikovægtede eksponeringer og i givet fald størrelsen af de forventede tab, og giver det eksponeringsleverende institut ved en

syntetisk securitisering ret til at beregne størrelsen af de risikovægtede eksponeringer og i givet fald størrelsen af de forventede tab for de securitiserede eksponeringer i overensstemmelse med artikel 249 i forordning (EU) nr. 575/2013, med mindre den kompetente myndighed fra sag til sag beslutter, at en væsentlig kreditrisiko ikke anses for at være overført til tredjeparter, eller nogen af betingelserne i henhold til artikel 243, stk. 5, eller artikel 244, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013, ikke er opfyldt, for så vidt angår denne securitisering.

2. De kompetente myndigheder bør sikre, at der er indført procedurer for identifikation af sådanne securitiseringstransaktioner, som, uanset overholdelse af litra a), eller litra b) i artikel 243, stk. 2, eller artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, bør være omfattet af yderligere gennemgang fra den kompetente myndighed i overensstemmelse med afsnit III i disse retningslinjer for at vurdere, om transaktionen reelt har medført en tilsvarende kreditrisikooverførsel til tredjeparter.
3. Betingelserne for at opnå væsentlig kreditrisikooverførsel til tredjeparter bør være løbende opfyldt.
4. Eksponeringsleverende institutter bør vurdere den lid, der fæstes til eksterne kreditvurderinger i deres analyser af transaktioner, for hvilke der kræves overførsel af kreditrisiko og forholdet mellem sådanne eksterne kreditvurderinger og interne kreditvurderinger.

Afsnit II- Kriterier for kompetente myndigheder i tilfælde af anvendelse af artikel 243, stk. 2, eller artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013

3. Kriterier til fastlæggelse af, hvornår de kompetente myndigheder bør gennemføre en omfattende gennemgang af væsentlig risikooverførsel ved anvendelse af artikel 243, stk. 2, eller artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013
1. For så vidt angår de securitiseringstransaktioner, der opfylder betingelserne for opnåelse af væsentlig risikooverførsel i overensstemmelse med litra a) eller litra b) i artikel 243, stk. 2), eller artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, bør de kompetente myndigheder gennemføre en omfattende gennemgang af væsentlig risikooverførsel i overensstemmelse med afsnit III, stk. 4 til 10 i disse retningslinjer, hvis en af følgende omstændigheder, der er indeholdt i den ikkeudtømmende liste nedenfor, foreligger:
 - a. Særlige oplysninger tyder på, at tykkelsen af en securitiseringstrancher, som anvendes som relevante trancher for at påvise væsentlig kreditrisikooverførsel i henhold til artikel 243, stk. 2, eller artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr.

575/2013, måske ikke er tilstrækkelig til at anse en tilsvarende væsentlig kreditrisiko for at være overført til tredjeparter, for så vidt angår i) den særlige kreditrisikoprofil og ii) størrelsen af de tilsvarende risikovægtede eksponeringsbeløb af de securitiserede eksponeringer i denne securitisering.

- b. Tvivl vedrørende egnetheden af en specifik kreditvurdering foretaget af et ECAI.
- c. Tab påført de securitiserede eksponeringer i tidligere perioder eller andre oplysninger indikerer, at:
 - i. et instituts velfunderede skøn over det forventede tab på de securitiserede eksponeringer, indtil transaktionen forfalder i overensstemmelse med litra b) i artikel 243, stk. 2, eller artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, kan være for lavt til at anse væsentlig kreditrisiko for at være overført til tredjeparter. Der skal tages hensyn til transaktionens samlede løbetid, herunder den potentielle forekomst af mer-spread
 - ii. den margin, hvormed de securitiseringspositioner, der ville være omfattet af fradrag i den egentlige kernekapital eller en 1 250 % risikovægtning overstiger det velfunderede skøn over det forventede tab, indtil transaktionen forfalder, kan være for lav til at anse væsentlig kreditrisiko for at være overført til tredjeparter.
- d. De store omkostninger, der påføres det eksponeringsleverende institut ved at overføre kreditrisiko til tredjeparter gennem en specifik securitisering, indikerer, at den væsentlige risikooverførsel, der formelt blev opnået i henhold til litra a) eller litra b), i både artikel 243, stk. 2, og artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, reelt kan undermineres af de høje omkostninger ved denne overførsel af kreditrisiko.
- e. Et eksponeringsleverende institut har til hensigt at påvise den væsentlige risikooverførsel til tredjeparter i overensstemmelse med litra a) eller litra b), i både artikel 243, stk. 2, eller artikel 244, stk. 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, selv om der ikke foreligger en kreditvurdering fra et ECAI for de relevante trancher.
- f. Securitiseringstransaktioner af porteføljer i handelsbeholdningen.
- g. Securitiseringstransaktioner med andre call- og putoptioner end de optioner, der anses ikke at hindre en effektiv overførsel af kreditrisiko, jf. stk. 5(2), 5(3) og 5(4) i disse retningslinjer.

Afsnit III – Krav til kompetente myndigheder ved anvendelse af artikel 243, stk. 4, og artikel 244, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013, hvis en af omstændighederne i henhold til afsnit II foreligger

4. Vurdering af væsentligheden af kreditrisikooverførslen

1. De kompetente myndigheder bør vurdere den dokumentation og det belæg, som det eksponeringsleverende institut tilvejebringer i forbindelse med securitiseringen, for at fastlægge om tilsvarende kreditrisiko er blevet overført til tredjeparter, og i givet fald kræve yderligere oplysninger, hvor dette er nødvendigt for at gennemføre vurderingen. De kompetente myndigheder bør i givet fald være særligt opmærksomme på bl.a. følgende faktorer:
 - a. de risikovægtede eksponeringsbeløb og i givet fald de forventede tab, der er beregnet for de securitiserede eksponeringer før securitisering og de tilsvarende beløb for de trancher, der er overført og beholdt af det eksponeringsleverende institut efter securitisering
 - b. med hensyn til eksponeringsleverende institutter, der påviser væsentlig risikooverførsel i overensstemmelse med artikel 243, stk. 4, eller artikel 244, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013, de metoder, der anvendes til at påvise, at den risiko, der er blevet overført, svarer til den mulige reduktion i kapitalgrundlagskravene
 - c. hvor det eksponeringsleverende institut har anvendt interne modeller til at påvise, at der er blevet overført væsentlig kreditrisiko, om disse modeller er tilstrækkeligt robuste, og hvor der er anvendt eksterne modeller, om disse modeller er blevet indarbejdet i det eksponeringsleverende instituts løbende processer, og om det eksponeringsleverende institut har en tilstrækkelig forståelse af, hvordan modellen fungerer og dens underliggende antagelser
 - d. hvor det eksponeringsleverende institut har anvendt specifikke stressscenarier for den underliggende aktivpulje, egnetheden af sådanne scenarier, og hvordan disse scenarier og deraf følgende skønnede tab kan sammenlignes med dem, der anvendes for stresstest i tilsynsøjemed eller med andre empiriske kilder for sådanne data, herunder kreditvurderingsbureauerne.
2. De kompetente myndigheder bør overveje, om det eksponeringsleverende institut har tilstrækkelig viden om de underliggende aktiver til at kunne gennemføre en korrekt analyse af kreditrisikooverførsel, og bør ligeledes overveje, om der består en idiosynkratisk risiko i

porteføljen, som ikke er opfanget i det eksponeringsleverende instituts kreditrisikovurdering eller kapitalberegninger. Idiosynkratisk risiko bør opfanges gennem mere forsigtige antagelser end et "basisscenarie". Denne forsigtige tilgang bør tilstræbe at opfanges idiosynkratisk risiko, eventuelt svarende til et "stressscenarie".

3. I det tilfælde, et eksponeringsleverende institut henholder sig til en tilsynsformel til at fastlægge sine kapitalgrundlagskrav efter securitisering, bør de kompetente myndigheder overveje, hvor følsomme kapitalgrundlagskravene for det eksponeringsleverende instituts tilbageholdte securitiseringsspositioner er over for ændringer i de underliggende IRB-parametre. Hvis kapitalkravene for de tilbageholdte securitiseringsspositioner er stærkt følsomme over for små ændringer i disse parametre, er det mindre sandsynligt, at der er blevet overført tilsvarende kreditrisiko.

5. Vurdering af strukturelle karakteristika

1. De kompetente myndigheder bør vurdere, om der er strukturelle karakteristika i en transaktion, som kan underminere den påberåbte overførsel af kreditrisiko til tredjeparter, herunder valgfrie call optioner eller andre aftaler, som for traditionel securitisering vedkommende øger sandsynligheden for, at aktiver vil blive tilbageført til det eksponeringsleverende instituts balance, eller, i tilfælde af syntetisk securitisering, forøge sandsynligheden for, at kreditrisikoafdækningen vil ophøre før transaktionens udløb.
2. For traditionel securitisering er det kun følgende call optioner til eksponeringsleverende institutter, der ikke bør anses for at være til skade for at sikre, at et eksponeringsgivende institut overfører kreditrisiko effektivt, forudsat at disse call optioner ikke giver et eksponeringsleverende institut retten til at genkøbe den tidligere overførte eksponering fra det overtagende institut for at realisere sidstnævnte instituts fordele eller pålægge det eksponeringsleverende institut at påtage sig en overført kreditrisiko igen:
 - a. lovbestemte call optioner eller skattemæssige call optioner, der kun kan udnyttes, såfremt der opstår ændringer i de lov- eller reguleringsmæssige rammer, der har konsekvenser for indholdet af kontraktforholdet for den pågældende securitiseringstransaktion, eller som påvirker fordelingen af økonomiske fordele afledt af den pågældende securitiseringstransaktion blandt parterne i securitiseringstransaktionen
 - b. clean-up call optioner, der opfylder betingelserne i artikel 243, stk. 5, litra f), i kapitalkravsforordningen.

For syntetiske transaktioner behøver de kompetente myndigheder ikke at overveje call optioner, der opfylder kravene i stk. 5(2) litra a), eller stk. 5(2), litra b).

3. Desuden, og for at undgå usikkerhed, bør enhver option, for så vidt angår traditionel securitisering, til securitiseringsinvestorer, med undtagelse af optioner, der kun kan udnyttes i tilfælde af det eksponeringsleverende instituts kontraktbrud, af de kompetente

myndigheder anses for at forhindre et eksponeringsleverende institut i at opnå en effektiv overførsel af kreditrisiko.

4. For syntetiske securitiseringer bør optioner til securitiseringsinvestorer eller udbydere af kreditrisikoafdækning, der kun kan udnyttes, såfremt andre parter, der er involveret i transaktionen, misligholder kontrakten, ikke af de kompetente myndigheder anses for at forhindre et eksponeringsleverende institut i at opnå en effektiv overførsel af kreditrisiko, forudsat at kravene i artikel 244, stk. 5, litra c), i kapitalkravsforordningen er overholdt. Alle andre optioner til securitiseringsinvestorer eller udbydere af kreditrisikoafdækning bør vurderes af de kompetente myndigheder, idet de kan medføre yderligere kapitalgrundlagskrav som følge af manglende løbetidsmatch.
5. De kompetente myndigheder bør overveje, om det eksponeringsleverende institut tidligere har genkøbt transaktioner for at beskytte investorer, og om reglerne om implicit støtte, der er anført i artikel 248 i forordning (EU) nr. 575/2013, er blevet fulgt af det eksponeringsleverende institut for at sikre, at risikoen er blevet reelt overført
6. Hvor transaktioner indeholder genopfyldningsperioder, bør de kompetente myndigheder overveje kriterierne for anerkendelse af aktiverne i den underliggende pulje og tage den mindste og højeste kreditkvalitet af godkendte aktiver i betragtning, og overveje om aktiverne kan erstattes i strukturen med det formål at beskytte investorer mod tab, samtidig med at kreditrisikoen i forbindelse med det eksponeringsleverende institut øges, således at det sikres, at risikoen reelt er blevet overført.
7. De kompetente myndigheder bør sikre sig, at transaktioner ikke indeholder nogen indbygget mekanisme ved eksponeringens indgåelse, der reducerer størrelsen af det eksponeringsleverende instituts overførsel af kreditrisiko til tredjepart uforholdsmæssigt over tid.

6. Manglende match mellem kreditrisikoafdækning og underliggende aktiver for syntetiske securitiseringer

1. De kompetente myndigheder bør overveje, om der foreligger manglende løbetids- eller valutamatch mellem den ydede beskyttelse og de underliggende aktiver. Ved vurderingen af beskyttelsens løbetid bør de kompetente myndigheder overveje, om call optioner eller andre elementer kan reducere beskyttelsens løbetid i praksis, og hvordan dette står i sammenhæng med den forventede periode for misligholdelse i aktivpuljen.
2. De kompetente myndigheder bør vurdere manglende løbetidsmatch for transaktioner, hvor puljer af aktiver kan genopfyldes, idet eksponeringsleverende institutter kan erstatte med aktiver med længere løbetid mod beskyttelsesperiodens udløb, med stigende løbetidsmismatch til følge.

3. De kompetente myndigheder bør vurdere manglende valutamatch i forbindelse med transaktioner, hvor aktivpuljer indeholder en anden valutaprofil end passiverne. Hvor et sådant manglende match opstår, bør der anvendes forsigtighedsbaserede haircuts på den kapitallettelse, der søges tilvejebragt, i overensstemmelse med de kompetente myndigheds synspunkter. Afbødende instrumenter, f.eks. valutaswaps, bør vurderes for, om de er tilstrækkelige i forhold til den swappede balance, varigheden af selve swappen, og eventuelle udløsende hændelser.

7. Kreditrisikoafdækningsproblemer i forbindelse med syntetiske securitiseringer

1. Hvor securitiseringen opnås syntetisk ved hjælp af et afledt kreditderivat eller en garanti, bør de kompetente myndigheder sikre, at kreditrisikoafdækningen opfylder alle de relevante krav, der er fastsat i forordning (EU) nr. 575/2013, og skaber tilstrækkelig sikkerhed for betaling, således at overførslen af kreditrisiko ikke undermineres. Såfremt kreditrisikoafdækningen er finansieret, bør det antages, at sikkerhedsstillelsaftalerne opfylder alle de relevante krav, der er opstillet i forordning (EU) nr. 575/2013 med hensyn til finansieret kreditrisikoafdækning. Hvis kreditrisikoafdækningen er ufinansieret, bør de kompetente myndigheder overveje, om der findes aftaler, der er tilstrækkelige til at sikre rettidig betaling.
2. De kompetente myndigheder bør overveje de kreditbegivenheder, der er omfattet af den opnåede kreditrisikoafdækning (f.eks. om standardkreditbegivenheder, såsom konkurs, manglende betaling eller låneomlægning, er omfattet).
3. Såfremt præmier til udbydere af kreditrisikoafdækning ikke medtages i det eksponeringsleverende instituts resultatopgørelse, bør de kompetente myndigheder overveje, om præmier betalt til udbydere af kreditrisikoafdækning er så høje, at det vil underminere væsentlig risikooverførsel. Dette vil kunne vurderes på forskellige måder, f.eks. ved at kigge på de betalte præmier sammenholdt med i) afkastet af aktivpuljen, eller ii) de tab, der dækkes af risikoafdækningen, eller iii) rimelige markedspriser, eller iv) en form for kombination af disse forskellige faktorer. De kompetente myndigheder bør ligeledes overveje, om der er andre karakteristika ved transaktionen end præmier, f.eks. gebyrer, som reelt får omkostningerne ved den afdækning, der tilvejebringes, til at stige i et omfang, der underminerer en overførsel af kreditrisiko.
4. Hvor præmier betales forlods, eller ikke er knyttet til tab i aktivpuljen, der risikoafdækkes eller på anden måde garanteres, bør de kompetente myndigheder overveje, om dette reducerer omfanget af overførsel af kreditrisiko.

8. Væsentlig risikooverførsel til tredjeparter

1. De kompetente myndigheder bør vurdere, hvorvidt der overføres væsentlig kreditrisiko til tredjeparter, som ikke er forbundet til det eksponeringsleverende institut, på en måde der kunne underminere kreditrisikooverførslen. De kompetente myndigheder bør i forbindelse

med deres vurdering af væsentlig risikooverførsel overveje enhver relevant forbindelse mellem investorerne eller udbyderne af kreditrisikoafdækning og det eksponeringsleverende institut, og om det eksponeringsleverende institut yder væsentlig finansiering til tredjeparterne.

9. Kreditvurderinger

1. Hvor et eksponeringsleverende institut anvender den ratingbaserede metode, som anført i artikel 261 i forordning (EU) nr. 575/2013, til at beregne kapitalgrundlagskravene for sine eksponeringer for en securitisering, bør de kompetente myndigheder overveje, hvorvidt det valgte kreditvurderingsbureau har tilstrækkelig erfaring med og ekspertise i den aktivklasse, der vurderes, så vidt de kompetente myndigheder er bekendt.

10. Interne politikker for vurdering af overførsel af kreditrisiko og væsentlig risikooverførsel

1. De kompetente myndigheder bør overveje, om det eksponeringsleverende institut har indført interne politikker, der er tilstrækkelige til, at det kan foretage sin egen vurdering af kreditrisikooverførsel og væsentlig risikooverførsel. Dette bør ikke alene omfatte en indledende vurdering af transaktionen, når det eksponeringsleverende institut første gang ønsker at udelukke securitiserede eksponeringer fra beregningen af risikovægtede eksponeringsbeløb og i givet fald forventede tab, men bør også overveje en løbende vurdering af væsentlig risikooverførsel i transaktionens løbetid.

Afsnit IV – Krav til eksponeringsleverende institutter

Del 1 – Generelle krav vedrørende alle transaktioner med væsentlig risikooverførsel i henhold til artikel 243 og 244 i forordning (EU) nr. 575/2013

11. Krav i forbindelse med væsentlig risikooverførsel

1. Eksponeringsleverende institutter bør give den kompetente myndighed alle de oplysninger, den udbeder sig om securitiseringer, for hvilke de påtænker at påvise væsentlig risikooverførsel, således at de kompetente myndigheder kan gennemføre vurderingen af væsentlig risikooverførsel til tredjeparter som nærmere angivet i afsnit I til afsnit III i disse retningslinjer.
2. Eksponeringsleverende institutter bør som et minimum orientere den relevante kompetente myndighed om enhver securitisering, for hvilken de ønsker at påvise væsentlig

risikooverførsel, som ikke med hensyn til struktur og porteføljesammensætning svarer til tidligere transaktioner, som instituttet har anmeldt.

12. Ledelse og politikker i forbindelse med vurderinger af væsentlig risikooverførsel

1. Eksponeringsleverende institutter bør have indført en ledelsesproces til evaluering af transaktioner, for hvilke der påberåbes væsentlig risikooverførsel. Denne proces bør omfatte nærmere oplysninger om relevante udvalg, enhver intern godkendelsesprocedure, samt dokumentation for relevant inddragelse af interessenter samt et passende revisionsspor for dokumentation.
2. Eksponeringsleverende institutter bør have indført passende systemer og kontrolforanstaltninger for væsentlig risikooverførsel via securitisering, herunder for den løbende overvågning af krav til væsentlig risikooverførsel, som minimum kvartalsvist, over hele løbetiden for de relevante transaktioner.
3. Eksponeringsleverende institutter bør have indført politikker og metoder, der sikrer løbende overholdelse af alle krav vedrørende væsentlig risikooverførsel i henhold til artikel 243 og artikel 244 i forordning (EU) nr. 575/2013.

Del 2 – Specifikke krav til eksponeringsleverende institutioner for at overholde kravene i artikel 243, stk. 4, eller artikel 244, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013

13. Risikostyring og selvevaluering

1. Eksponeringsleverende institutter bør have indført politikker og metoder, der sikrer, at en mulig reduktion af kapitalgrundlagskravet opnået af de eksponeringsleverende institutioner via securitisering, er underbygget af en tilsvarende kreditrisikooverførsel til tredjeparter.
2. Eksponeringsleverende institutters politikker for væsentlig risikooverførsel bør indgå i deres bredere kapitalallokeringsstrategier. Især bør de eksponeringsleverende institutters politikker om overførsel af kreditrisiko og væsentlig risikooverførsel til tredjeparter nøje angive, hvordan transaktioner, for hvilke der påstås væsentlig risikooverførsel, passer ind i de eksponeringsleverende institutters generelle risikostyringsstrategier og interne kapitalallokering.
3. De eksponeringsleverende institutter bør foretage en vurdering af de risici, der er forbundet med potentielle transaktioner, der involverer væsentlig risikooverførsel, herunder en vurdering af risikoen ved de underliggende aktiver, en vurdering af selve securitiseringsstrukturen under hensyntagen til kreditrisikoen ved trancherne, samt andre relevante faktorer, der påvirker indholdet af en kreditrisikooverførsel.

4. De eksponeringsleverende institutter bør i forbindelse med deres vurdering af væsentlig risikooverførsel ligeledes overveje, om den eventuelle reduktion af kapitalgrundlagskravene er i overensstemmelse med den opnåede økonomiske kreditrisikooverførsel, f.eks. ved at sammenligne konsekvenserne af securitiseringen for eksponeringsleverende institutters økonomiske kapital og de eksponeringsleverende institutters kapitalgrundlagskrav.
5. De eksponeringsleverende institutter bør analysere, om de på ud fra et forsigtighedshensyn har råd til de præmier, der skal betales under de relevante transaktioner henset til deres indtjening, kapital og samlede finansielle situation.

14. Andre krav

1. De eksponeringsleverende institutter bør anvende passende metoder og procedurer til at vurdere og påvise væsentlig risikooverførsel.
2. De eksponeringsleverende institutter bør vurdere det forventede og uventede tab på de securitiserede aktiver over hele transaktionens løbetid, når de gennemfører en vurdering af væsentlig risikooverførsel.
3. De eksponeringsleverende institutter bør overveje transaktionsstrukturen og de strukturelle elementer ved securitiseringen, f.eks. hvis transaktionen er traditionel eller syntetisk, og i givet fald eventuelle risikoafdækningsteknikker eller manglende løbetidsmatch.
4. For at identificere sådanne faktorer, der kan underminere overførslen af kreditrisiko og væsentlig risikooverførsel til tredjeparter, bør de eksponeringsleverende institutter evaluere graden af reduktion af kreditrisikoen eller kreditrisikooverførsel af en transaktion bl.a. på basis af faktorer, som f.eks. følgende, i det omfang de finder anvendelse:
 - a. en sammenligning af den nuværende værdi af præmierne og andre omkostninger, der endnu ikke er medregnet i kapitalgrundlaget i forhold til tab på de afdækkede eksponeringer over en lang række forskellige stressscenarier
 - b. værdiansættelsen af transaktionen sammenlignet med markedspriserne, herunder henset til præmiebetalinger
 - c. tidsplanen for betalinger under transaktionen, herunder eventuelle tidsforskelle mellem det eksponeringsleverende instituts hensættelser til eller afskrivninger på de afdækkede eksponeringer og betalinger fra sælgeren af risikoafdækningen
 - d. en gennemgang af gældende datoer for call optioner for at vurdere den sandsynlige varighed af den opnåede kreditrisikoafdækning i forhold til det eventuelle tidspunkt for fremtidige tab på afdækkede eksponeringer

- e. en vurdering af modpartskreditrisikoen, navnlig en analyse af, hvorvidt visse omstændigheder kunne føre til det eksponeringsleverende instituts stigende afhængighed af modparter, der tilvejebringer kreditrisikoafdækning, samtidig med at modpartens evne til at opfylde sine forpligtelser er svækket
- f. arten af forbindelsen mellem de forskellige enheder, der er involveret i transaktionen (eksponeringsleverende institut, arrangør, investorer, sælger af risikoafdækningen osv.)
- g. eksistensen af indirekte former for kreditforbedringer
- h. tykkelsen af mezzanin- og lavere rangerende trancher i forhold til de underliggende eksponeringers kreditrisikoprofil, og
- i. en vurdering af kreditrisikoen ved de underliggende aktiver, hvilket kan gøres gennem stresssituationer, der anvendes på de underliggende aktiver, en vurdering af betalingsprofilen for eksponeringen mod de underliggende aktivers kreditrisiko, evaluering af centrale kreditrisikofaktorer (dvs. LGD, PD, EAD, osv.).

Afsnit V – Afsluttende bestemmelser og gennemførelse

De kompetente myndigheder bør gennemføre retningslinjerne ved at inkorporere dem i deres tilsynsprocedurer senest seks måneder fra vedtagelsen heraf. Derefter bør de nationale kompetente myndigheder sikre, at institutterne fuldt ud overholder disse retningslinjer med hensyn til alle de transaktioner, der indgås efter vedtagelsen af disse retningslinjer.

Bilag 1 – Indberetnings-skema for kompetente myndigheder

De kompetente myndigheders navn	Transaktion X
Dato for de nationale tilsynsmyndigheders vurdering:	DD/MM/ÅÅÅÅ
Resultat af de nationale tilsynsmyndigheders gennemgang:	
Kapitalkravsforordning – Artikel, der finder anvendelse:	<243, stk. 2, 243, stk. 4, 244, stk. 2, 244, stk. 4>
Årsager til omfattende gennemgang:	<GL afsnit II, stk. 1, anden>
Eksponeringsleverende institutters call optioner medtaget i transaktion:	<ja, nej>
Type sikkerhedsstillelse:	{RMBS, CMBS, studielån, erhvervslån, gearede lån, CRE-lån, handelsfinansiering, osv.}
Referencevaluta ("val."):	
Transaktionsvaluta (i val.):	mm
RWA før securitisering (i val.):	mm
Kapitalfradrag før securitisering (i val.):	mm
RWA ækvivalent af før sec. kapitalfrad. (i val.):	= Før securitisering kapitalfradrag (i val.) / 8 %
RWA ækvivalent før securitisering i alt (i val.):	= RWA-ækvivalent af før sec. kapitalfradr. (i val.) + RWA før securitisering (i val.)
RWA efter securitisering af tilbageholdte trancher (i val.):	mm
Efter-securitisering kapitalfradrag (i val.):	mm
RWA ækvivalent af efter sec. kapitalfrad. (i val.):	= Efter securitisering kapitalfradrag (i val.) / 8 %
RWA ækvivalent efter securitisering i alt (i val.):	= RWA ækvivalent af efter sec. kapitalfradr. (i val.) + RWA efter securitisering af tilbageholdte trancher (i val.)
RWA tilstræbt reduktion (i val.):	RWA ækviv. før securitisering i alt (i val.) – RWA ækviv. efter securitisering (i val.)
RWA tilstræbt reduktion (i %):	RWA tilstræbt reduktion (i val.) / RWA ækviv. før securitisering i alt (i val.)
"First loss"-tranche (i val.):	mm
"First loss"-tranche (i %):	%
"First loss"-tranche tilbageholdt?:	
% "First loss"-tranche tilbageholdt:	%
Mezzanin-tranche (i val.):	mm
Mezzanin-tranche (i %):	%
Mezzanin-tranche tilbageholdt?:	
% Mezzanin-tranche tilbageholdt:	%
Senior tranche (i val.):	mm
Senior tranche (i %):	%
Senior tranche tilbageholdt?:	
% Senior tranche tilbageholdt:	%
"Attachment"-punkt for solgt risiko (%):	%
"Detachment"-punkt for solgt risiko (%):	%
Referenceporteføljestørrelse (i val.):	mm
Forventet tab (EL) (i val.):	mm
Forventet tab (EL) (i %):	= EL / Referenceporteføljestørrelse
Forventet tab (EL) + uforventet tab (UL) (i val.):	mm
Forventet tab (EL) + uforventet tab (UL) (i %):	(EL+UL) / Referenceporteføljestørrelse
Risikooverførsel påberåbt af eksponeringsleverende institut (%):	%
Kvalitativ information om vurdering	Den nationale tilsynsmyndighed bør medtage beskrivende information om vurderingen af væsentlig risikooverførsel og faktorer, som er vigtige for godkendelsen, herunder strukturelle karakteristika (inkl.

De kompetente myndigheders navn

Transaktion X

call optioner for eksponeringsleverende institut), forhold
vedrørende syntetiske securitiseringer, væsentlig
risikoovertagelse til tredjeparter, kreditvurderinger, osv.
(hvis relevant)
